RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 115.210 van 29 januari 2003
in de zaak A. 120.260/XIV-9768.

In zake : XXX,
verblijvende te 3800 SINT-TRUIDEN,
Opvangcentrum Bevingen,
Montenakenweg 145

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 25 april 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 2 mei 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ch. TYSEBAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 16 mei 2000 en zich vluchteling verklaart op 30 januari 2002; dat op 4 februari 2002 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 26 maart 2002 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt is gemotiveerd:

"U verklaarde de XXX nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de provincie H.. In 1993 zou u zijn afgestudeerd aan de 'T.'-Universiteit te B. in 'Modern Applying Physics'. U zou in 1998 gehuwd zijn met XXX. Om professionele redenen zou u in mei 2000 samen met uw echtgenote tijdelijk geïmmigreerd zijn naar België, waar u aangeworven zou zijn als ingenieur bij P. I. A. NV te H.. Op 11 augustus 2000 zou uw eerste kindje XXX geboren zijn te H.. In de maand november 2001 zou uw Belgische werkgever u ervan op de hoogte hebben gebracht dat op 31 januari 2002 de geldigheidsduur van uw arbeidskaart afliep en er geen verlenging meer mogelijk was. Uw echtgenote zou nu zwanger zijn van een tweede kindje en de vermoedelijke bevallingsdatum zou voorzien zijn op 1 mei 2002. U verklaarde tevens dat verschillende mensenrechtenrapporten bevestigen dat ongeboren kinderen van zes à zeven maanden met injecties in de baarmoeder zouden worden omgebracht, indien het het tweede kindje van de ouders betreft. U zou vrezen bij binnenkomst in XXX te worden aangehouden door de grenspolitie. De XXX overheid zou via de aangestelde 'Staatscommissie voor Gezinsplanning' toezicht houden op de XXX burgers, wat betreft de uitvoering van voornoemd geboortebeleid. Om een kind te mogen baren, zouden XXX ouders hiervoor de toelating moeten krijgen van deze Staatscommissie, in de vorm van een speciaal daarvoor ingesteld document genaamd 'Z. Z.'. Dit 'één-kind'-beleid zou uniform over het volledige XXX grondgebied worden toegepast, met uitzondering van minderheidsgroepen zoals de T.. Het baren van een tweede kind zou strikt verboden zijn volgens dit beleid. Een tweede kind zou niet worden erkend door de XXX regering en zou voor de ouders heel wat administratieve en emotionele gevolgen met zich meebrengen. Zo zou een tweede kind hetzij bij de geboorte gedood worden, hetzij toegewezen worden aan een weeshuis. De regering zou het salaris van de ouders voor een termijn van vijf jaar intrekken. Ook zouden de ouders riskeren sociaal te worden gediscrimineerd en werkloos te worden. Het gevolg van dit beleid is dat heel wat onofficiële kinderen zouden worden geboren in XXX, die 'H.' of zwarte kinderen worden genoemd. Deze kinderen zouden bijgevolg geen onderwijs kunnen genieten, noch medische verzorging. Zo zou uw schoonmoeder zijn gevlucht in de bergen in de provincie G. toen zij een tweede kindje verwachtte, om er ongemerkt te bevallen. Tegen een grote som geld zou uw schoonmoeder erin geslaagd zijn uw schoonzus onderwijs te laten volgen. Uw schoonzus zou echter medisch niet goed zijn opgevolgd in haar jeugd en zou daarom gezondheidsproblemen ondervinden.
Uit angst voor de veiligheid voor uw kindje onder het 'één kind'-beleid van de XXX regering, zouden u en uw echtgenote besloten hebben om niet terug te keren naar uw geboorteland. U vroeg hier asiel aan op 30 januari 2002.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door u aangebracht asielmotief, zijnde dat uw terugkeer naar uw geboorteland onmogelijk wordt gemaakt daar uw ongeboren kindje het slachtoffer zou worden van het 'één kind'-beleid in XXX en uw gezin getroffen zou worden door sancties opgelegd door de Staat, niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Het XXX beleid betreffende gezins- en geboorteplanning is een louter binnenlandse aangelegenheid en een algemene politiek die alle echtparen, behalve

koppels waarop de uitzonderingsregels van toepassing zijn, op het XXX grondgebied raakt. Bijgevolg werkt het ‘één kind’-beleid niet discriminerend omwille van redenen vermeld in de Geneefse Conventie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal (CGVS) beschikt, blijkt trouwens dat artikel 19 van de XXX wet inzake ‘Maternal and Infant Healt Care’ voorziet dat het uitvoeren van een abortus en/of sterilisatie zonder instemming van de moeder, een wetsovertreding vormt. Wanneer er sprake is van fysieke dwang bij het uitvoeren van een sterilisatie en/of abortus, kan men beroep doen op de gerechtelijke instanties. Weliswaar zouden voor echtparen die het opgelegde geboortebeperkingsbeleid niet naleven, diverse administratieve en/of economische sancties volgen, doch er dient opgemerkt te worden dat, in tegenstelling tot uw verklaringen (zie CGVS, pp. 7 en 9), illegaal geboren kinderen wel degelijk kunnen worden geregistreerd. Dit betekent dat deze kinderen in aanmerking komen voor medische zorg en recht op onderwijs. Tenslotte kan erop gewezen worden, met betrekking tot de actuele situatie, dat het aantal meldingen over gedwongen sterilisatie en/of abortus zijn afgenomen en de XXX regering minder dan voorheen in staat zou zijn om druk uit te oefenen op haar burgers voor de naleving van het geboortebeperkingsbeleid. (bronnen: IND, oktober 2001 en US Department of State, 2000).

Merkwaardig te noemen is ook dat u, in tegenstelling tot de verklaringen van uw echtgenote op het CGVS, geen gewag maakte van het feit dat uw schoonouders nog een derde kind zouden hebben. Bovendien maakte u geen melding van het feit dat uw ouders, volgens de verklaringen van uw echtgenote op het CGVS, bezoek zouden hebben gekregen van het lokale ‘Bureau voor Gezinsplanning’ tijdens het verblijf van uw echtgenote in augustus 2001 te H.. Toen het Bureau vernam dat uw echtgenote aanwezig was in H., zouden werknemers van deze organisatie de intentie hebben gehad uw echtgenote te onderzoeken op zwangerschap. Deze vergetelheid van uwentwege is onbegrijpelijk aangezien het de kern van uw beweerde vrees raakt, met name het feit dat de XXX overheid weet zou hebben van de tweede zwangerschap van uw vrouw.”.

2. <u>Betreffende de toepassing van artikel 26 van voornoemd koninklijk besluit van 9 juli 2000.</u>

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending opwerpt van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de verzoekende partij in dat middel onder meer aanvoert dat een asielaanvraag overeenkomstig artikel 52, § 1 van de Vreemdelingenwet kan worden afgewezen wanneer de aanvraag steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan asiel, inzonderheid omdat zij bedrieglijk zouden zijn of omdat zij geen verband zouden houden met de criteria bepaald in art 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie; dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het XXX geboortebeperkingsbeleid een louter binnenlandse aangelegenheid betreft die niet onder de Vluchtelingenconventie valt, dat een moeder volgens de XXX wet niet tot een abortus kan worden gedwongen en dat de overheid thans minder streng zou optreden met gedwongen abortussen, zodat er geen gevaar zou bestaan voor het leven van het tweede kind van de verzoekende partij; dat een minder streng optreden niet betekent dat er geen actuele vrees meer voor het leven van dat tweede kind zou zijn want dat de praktijk van gedwongen abortus bij een zwangerschap van een tweede kind algemeen bekend is; dat men volgens de XXX wet slechts in vijf gevallen een tweede kind mag hebben, dat de verzoekende partij buiten die hypotheses valt en dat er aanzienlijke

sancties op haar en haar echtgenoot van toepassing zullen zijn; dat ook het kind gevaar loopt, hetzij door abortus, hetzij door achteraf gedood te worden, hetzij doordat het pas geregistreerd kan worden mits betaling van een boete, gelijk aan het loon van zeven jaar; dat die boete onbetaalbaar is voor de verzoekende partij; dat er derhalve zeker een actuele vrees is voor het leven, minstens voor een menswaardig bestaan van het kind;

2.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verklaringen van de verzoekende partij omtrent haar vluchtmotief ongeloofwaardig zouden zijn; dat dergelijke ongeloofwaardigheid niet kan worden afgeleid uit de enkele opmerking in fine van de bestreden beslissing dat het "merkwaardig" is dat de verzoekende partij geen melding heeft gemaakt van het feit dat de ouders van haar echtgenote een derde kind zouden hebben en dat zij het bezoek van medewerkers van het lokale bureau voor gezinsplanning in augustus 2001 niet heeft vermeld; dat deze bijkomende opmerking geen zelfstandig weigeringsmotief vormt;

Overwegende dat het determinerende motief van de bestreden beslissing is dat de asielaanvraag niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie omdat de aangehaalde feiten (gedwongen abortus of minstens zware sancties) niet discriminerend doch op alle echtparen in XXX van toepassing zijn, omdat het XXX geboortebeperkingsbeleid als een louter binnenlandse aangelegenheid wordt beschouwd, omdat fysieke dwang bij abortus verboden zou zijn, omdat illegaal geboren kinderen wel degelijk kunnen worden geregistreerd niettegenstaande economische en/of administratieve sancties voor de ouders en omdat het aantal meldingen van gedwongen abortussen sedert 1995 zou zijn verminderd; dat in het bijzonder met deze laatste overweging in de bestreden beslissing impliciet doch zeker wordt toegegeven dat de praktijk van gedwongen abortussen wel degelijk plaatsvond en nog steeds plaatsvindt doch enkel verminderd is omdat de XXX overheid minder dan voorheen haar geboortebeperkingsbeleid effectief zou kunnen uitvoeren; dat het recht op leven van een tweede of volgend kind in het gedrang is, daargelaten de onbetwistbaar zware sancties indien dat kind toch zou worden geboren; dat zulks betrekking heeft op de meest fundamentele mensenrechten, waarvan de schending een voldoende en rechtstreeks vluchtmotief kan uitmaken; dat in de gegeven omstandigheden de commissaris-generaal bezwaarlijk al in de ontvankelijkheidsfase kon beslissen dat de aanvraag vreemd was aan de criteria van de conventie van Genève; dat een verder onderzoek van de aanvraag zich te dezen opdrong; dat het tweede middel in die mate niet kennelijk ongegrond is;

3. <u>Betreffende de vordering tot schorsing.</u>

3.1. Overwegende dat het auditoraat in het verslag oordeelt dat indien de kamer geen toepassing maakt van meergenoemd artikel 26, de vordering tot schorsing moet

worden verworpen wegens gebrek aan ernstige middelen, met toepassing van artikel 7, § 2 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000;

Gezien de nota van de verwerende partij;

3.2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat met betrekking tot de eerste voorwaarde hierboven sub 2.2, laatste considerans werd geoordeeld dat het tweede middel niet ongegrond lijkt; dat uit de daaraan voorafgaande bespreking integendeel blijkt dat het tweede middel op het eerste gezicht gegrond kan zijn en derhalve ernstig is;

Overwegende dat met betrekking tot de tweede voorwaarde de verzoekende partij onder meer aanvoert dat “uitvoering zou impliceren dat verzoeker teruggestuurd wordt naar XXX, alwaar de toestand van die aard is dat het leven van hun ongeboren kind in gevaar is, temeer daar de XXX overheid geen bescherming wil of kan bieden”;

Overwegende dat deze uiteenzetting in het licht van het voorgaande overtuigt; dat de verzoekende partij aldus voldoende concreet heeft omschreven dat een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal teweegbrengen;

Overwegende dat aldus is voldaan aan de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden voor de schorsing van de tenuitvoerlegging,

B E S L U I T :

<u>Artikel 1</u>.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de commissaris-generaal van 26 maart 2002 tot bevestiging van de beslissing van de

minister van Binnenlandse Zaken van 4 februari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring wordt voortgezet overeenkomstig de artikelen 21 tot 25 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzonder procedureregeling inzake geschillen over de beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig januari tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**